

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2014. évi október hó 21. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság a hivatali visszaélés büntette és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlott és 3 társa** ellen indult büntetőügyben a Zalaegerszegi Törvényszék 1.B.3/2013/15. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

II.rendű vádlott terhére rótt vagyon elleni bűncselekményeket 1 rendbeli a Btk.396.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző, és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő költségvetési csalás büntettének, a közbizalom elleni bűncselekményeket 3 rendbeli a Btk.345.§-ába ütköző hamis magánokirat felhasználása vétségének minősíti.

A szabadságvesztés-büntetés végrehajtásának elrendelése esetén II.rendű vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A II.rendű vádlottat előzetes mentesítésben részesíti.

Az elsőfokú bíróság ítéletének I.rendű és III.rendű vádlottakra vonatkozó részét hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy II.rendű vádlottat a Btk.293.§ (1) bekezdése szerinti hivatali vesztegetés büntettének, IV.rendű vádlottat a közbizalom elleni bűncselekményt érintően az 1978. évi IV. törvény 276.§-a szerinti bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségének vádja alól tekinti felmentettnek.

I n d o k o l á s

A Zalaegerszegi Törvényszék a megismételt eljárásban hozott 1.B.3/2013/15. számú, 2013. október 24. napján kelt ítéletével I.rendű vádlottat jelentős kárt okozó csalás büntette, 2 rb. nagyobb kárt okozó csalás büntette, 3 rb. magánokirat-hamisítás vétsége és hivatali visszaélés büntette miatt - halmazati büntetésül - 1 év

10 hónap, végrehajtásában 4 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte, míg a folytatólagosan elkövetett vesztegetés büntettének vádja alól felmentette.

II.rendű vádlottat jelentős kárt okozó csalás büntette, 2 rb. nagyobb kárt okozó csalás büntette és 3 rb. magánokirat-hamisítás vétsége miatt - mely bűncselekményeket bűnsegédként követett el - 8 hónap, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte, míg a folytatólagosan elkövetett hivatali vesztegetés büntettének vádja alól felmentette. III.rendű vádlottat az ellene emelt 2 rb. bűnsegédként elkövetett csalás büntettének, 2 rb. bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntettének és a folytatólagosan elkövetett hivatali vesztegetés büntettének vádja alól, IV.rendű vádlottat a bűnsegédként elkövetett csalás büntettének, a közvetett tettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntettének és a hivatali visszaélés büntettének vádja alól felmentette.

Rendelkezett a bűnjelekről és I.rendű, II.rendű vádlottakat egyetemlegesen kötelezte 142.370 forint bűnügyi költség megfizetésére, továbbá megállapította, hogy a fennmaradó 121.250 forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A törvényszék ítélete ellen az ügyész valamennyi vádlott terhére, I.rendű vádlott vonatkozásában a cselekmények téves minősítése, részfelmentése, valamint a vele szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése, II.rendű vádlott vonatkozásában a cselekmények téves minősítése és részfelmentése, valamint III.rendű és IV.rendű vádlottak felmentése miatt, az ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása végett jelentett be fellebbezést.

Jogorvoslati kérelemmel élt továbbá az ítélet ellen I.rendű vádlott és védője felmentés, míg II.rendű vádlott védője enyhítés érdekében.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján a bejelentett ügyészi fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta, és az elsőfokú bíróság ítéletének valamennyi vádlottra vonatkozó hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra utasítását indítványozta.

A nyilvános ülésen I.rendű és II.rendű vádlottak védői bejelentett jogorvoslati kérelmüknek megfelelő tartalommal szólaltak fel, míg III.rendű és IV.rendű vádlottak védői az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tettek indítványt. A vádlottak védői egybehangzóan kérték az ismételt hatályon kívül helyezés lehetőség szerinti mellőzését.

A másodfokú bíróság az ügyész hatályon kívül helyezését célzó fellebbezésével - részben - egyetértett, továbbá II.rendű vádlott védőjének a büntetett előlethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alóli előzetes mentesítésre irányuló indítványát megalapozottnak találta.

A bejelentett jogorvoslati kérelmek alapján a fellebbviteli bíróság a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete II.rendű és IV.rendű vádlottak vonatkozásában megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, ekként az a Be.351.§ (1) bekezdése alapján irányadó volt a másodfokú eljárásban is. E vádlottakat érintően a törvényszék a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást, a fellelhető bizonyítékokat beszerezte és értékelte, indokolási kötelezettségének is túlnyomórészt eleget tett.

Ehelyütt utal a másodfokú bíróság arra, hogy I.rendű vádlott személye az, aki az ügyben érintett többi vádlottat is összekapcsolja. II.rendű, III.rendű és IV.rendű vádlottak között azonban olyan szoros összefüggés nem volt megállapítható, amely akadályát képezte volna annak, hogy a másodfokú bíróság az ítéletet két vádlottat érintő részében megalapozottnak találva mellözze a hatályon kívül helyezést.

Következésképpen nem osztotta azt az ügyészi indítványt, hogy a terheltek magatartásának összefüggése miatt az ítéletet valamennyi vádlott tekintetében indokolt hatályon kívül helyezni.

II.rendű vádlott az eljárás teljes tartama alatt tényfeltáró, büntetőjogi felelősségének elismerésére is kiterjedő beismerő vallomást tett, mely vallomását a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok - így különösen **szakértő1** igazságügyi könyvszakértő szakvéleményében szereplő megállapítások és **tanú1**, valamint **tanú2** tanúk vallomása - egyértelműen alátámasztották.

II.rendű vádlott vonatkozásában tehát a megállapított tényállás az egyező tartalmú bizonyítékok helytálló értékelésén alapult.

Az ügyészi fellebbezésben és a fellebbviteli főügyészség indítványában foglaltakkal szemben a fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a törvényszék ítélete IV.rendű vádlott vonatkozásában is megalapozott. E körben ugyanis az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelése alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy nem volt kétséget kizáró módon megállapítható, hogy IV.rendű vádlott a 2007. szeptember 12-i képviselő testületi ülésen hivatali helyzetével visszaélve előterjesztést tett a C..... C..... 2007. évi területbérleti díjának elengedésére, hogy ez által az önkormányzat többlet idegenforgalmi adóhoz és erre vonatkozó valótlán adatszolgáltatást követően jogtalan normatív állami támogatáshoz jusson.

Részben azért, mert a terhelő bizonyítékoknak a bizonyító erejét nem találta elégségesnek a vitatott tények kétséget kizáró bizonyossággal történő megállapításához, részben pedig azért, mert álláspontja szerint azokból nem vonható megalapozott és egyértelmű következtetés a jogi jelentőséggel bíró terhelő tényekre, eseményekre.

Önmagában ugyanis a képviselő-testületi ülésről készült hanganyag - mely szerint a IV.r. vádlott által megjelölt összeg a II.rendű vádlott által idegenforgalmi adó címén befizetett összeggel megegyezett - egyéb terhelő bizonyíték hiányában a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítására kellő alappal nem szolgálhatott.

Ez egyúttal azt is jelentette, hogy az érintett vádlott felmentését még a másodfokú eljárásban is sérelmező ügyészi fellebbezés - megengedve ugyan, hogy a bizonyítékok ettől eltérő, akár ezzel ellentétes mérlegelésére is lehetőség lett volna - az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadta, ami - lévén a tényállás IV.rendű vádlott vonatkozásában megalapozott, és az indokolási kötelezettség teljesítése is megtörtént - eljárásjogi tilalmazottsága okán nem vezethetett eredményre.

Mindezek alapján a törvényszék a fellebbviteli bíróság szerint is helyesen következtetett II.rendű vádlott bűnösségére, valamint a hivatali vesztegetés büntette vonatkozásában annak hiányára, míg IV.rendű vádlott büntetőjogi felelősségének hiányára.

Megalapozottan jutott a törvényszék tehát arra a következtetésre is, hogy az 1978. évi IV. törvény 253.§ (1) bekezdése szerinti hivatali vesztegetés büntettének törvényi tényállási elemei II.rendű vádlott vonatkozásában nem valósultak meg.

Nem valósultak meg azért, mert az 1978. évi IV. törvény 250.§ (1) bekezdésében írt bűncselekményt az a hivatalos személy követi el, aki a *működésével kapcsolatban* kéri a jogtalan előnyt.

Jelen ügyben azonban egyértelműen megállapítható volt, hogy I.rendű vádlott nem a saját működésével kapcsolatban kérte az előnyt, hanem azért hívta fel II.rendű vádlottat magasabb összegű idegenforgalmi adó befizetésére, hogy az önkormányzat előnyösebb helyzetbe kerüljön. Az ügyben hivatalos személynek minősülő I.rendű vádlottra nézve azonban ez sem közvetlenül sem közvetve nem eredményezett kedvezőbb állapotot.

Következésképpen II.rendű vádlottnak a közélet tisztasága elleni bűncselekmény vádja alóli felmentése megalapozott volt.

A vád tárgyává tett bűncselekmények minősítését illetően mindenekelőtt azt szükséges rögzíteni, hogy a vád tárgyát a közbizalom elleni bűncselekmény mellett vagyon elleni bűncselekmény, mégpedig csalás büntette képezte. Ezzel összefüggésben helyesen foglalt állást a törvényszék abban, hogy a különböző éveket érintően a folytatólagosság feltételei nem állapíthatóak meg, ugyanis a csalás bűncselekményének elkövetési magatartása az idegenforgalmi tárgyét

követően, az önkormányzat részéről évente egy alkalommal leadott nyilatkozattal valósult meg. Az egy éves időköz pedig a folytatólagosság megállapítását kizárja.

Helytállóan állapította meg továbbá az elsőfokú bíróság azt is, hogy a központi költségvetés felé továbbított nyilatkozat nem tekinthető közokiratnak, ezért a vádiratban írt és az ügyész által még a fellebbezésben is sérelmezett közokirat-hamisítás büntette nem volt megállapítható.

A fellebbviteli főügyészség átiratában írtakkal egyezően ugyanakkor észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a büntető törvény időbeli hatályával kapcsolatban indokolási kötelezettségének egyáltalán nem tett eleget, pusztán annyit rögzített, hogy a hatályos törvény nem jelentene enyhébb elbírálást.

Az elbíráláskor hatályos büntető törvény 396.§ (1) bekezdésének a) pontja szerint, aki költségvetésbe történő befizetési kötelezettség vagy költségvetésből származó pénzeszközök vonatkozásában mást tévedésbe ejt, tévedésben tart, valótlan tartalmú nyilatkozatot tesz, vagy a valós tény elhallgatja, költségvetési csalást követ el.

Ezen bűncselekmény - amely a csaláshoz képest speciális - törvényi tényállása és az adott minősítés mellett a büntetési tételkerete megegyezik az 1978. évi IV. törvény 318.§ (1) bekezdésében írt csalás bűncselekményével.

Tekintettel azonban arra, hogy a különböző időszakokra elkövetett költségvetési csalás büntette törvényi egységet képez, a Btk.459.§ (6) bekezdésének c) pontja értelmében a jelentős kár, illetve vagyoni hátrány alsó határa 2 millió forintról 5 millió forintra változott, továbbá a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezések is kedvező módon változtak, ekként - a 4/2013. (X.14.) BK véleményre is figyelemmel - az elbíráláskor hatályban lévő Btk. kedvezőbb elbírálást eredményezett II.rendű vádlott vonatkozásában.

Mindezek alapján a fellebbviteli bíróság - az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvényt alkalmazva - II.rendű vádlott terhére rótt bűncselekményeket 1 rb. a Btk.396.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző, és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő költségvetési csalás büntettének, a közbizalom elleni bűncselekményeket 3 rb. a Btk.345.§-ába ütköző hamis magánokirat felhasználása vétségének minősítette.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság II.rendű vádlott vonatkozásában maradéktalanul feltárta, és azokat tényleges súlyuknak és jelentőségüknek megfelelően értékelte.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a 8 hónap, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés szükséges a Btk.79.§-ában

megfogalmazott büntetési célok eléréséhez, ezért a megváltoztatására nincs törvényes indok és lehetőség.

Tekintettel arra, hogy a másodfokú bíróság II.rendű vádlott vonatkozásában az elbíráláskor hatályban lévő 2012. évi C. törvény rendelkezéseit alkalmazta, rögzíteni kellett, hogy a szabadságvesztés végrehajtásának fokozata a Btk.37.§ (2) bekezdés a) pontja alapján börtön, míg a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés a Btk.85.§ (1) bekezdésén alapul.

A fellebbviteli bíróság a Btk.38.§ (2) bekezdésének a) pontja alapján rögzítette, hogy a szabadságvesztés-büntetés végrehajtásának elrendelése esetén II.rendű vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Tévedett azonban a törvényszék, amikor az egyébként kifogástalan életvezetésű vádlottat - erre irányuló ügyészi indítvány ellenére - nem részesítette előzetes mentesítésben.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a kedvező személyi körülményekkel rendelkező II.rendű vádlott érdemes a mentesítésre, ezért őt a fellebbviteli bíróság a Btk.102.§ (1) bekezdése alapján előzetes mentesítésben részesítette.

E körben tehát II.rendű vádlott védője által bejelentett jogorvoslati kérelem eredményre vezetett.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság - a Be.372.§ (1) bekezdése alapján - az elsőfokú bíróság ítéletét II.rendű vádlott terhére rótt bűncselekmények minősítésére, a feltételes szabadságra bocsátásra és az előzetes mentesítésre vonatkozóan megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta az alábbiakkal:

Abból következően, hogy II.rendű vádlott vonatkozásában a fellebbviteli bíróság az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény rendelkezéseit alkalmazta, ezért a vádlottat a Btk.293.§ (1) bekezdése szerinti hivatali vesztegetés büntettének vádja alól tekintette felmentettnek, ugyanis ezen jogszabályhely felel meg a vád tárgyát képező, az 1978. évi IV. törvény 253.§ (1) bekezdésében írt hivatali vesztegetés büntettének.

A következetesen érvényesülő ítélkezési gyakorlat szerint a vádlottat azon bűncselekmény vádja alól kell felmenteni, amelynek a vádiratban írt cselekmény helyesen minősül a vádirati minősítéstől függetlenül.

Amint arra a másodfokú bíróság a fentiekben már utalt, helyesen állapította meg a törvényszék, hogy a vád tárgyát képező, a központi költségvetés felé továbbított nyilatkozat nem közokirat, ennek ellenére IV.rendű vádlottat közvetett tettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntettének vádja alól mentette fel.

A közvetett tettség megállapítása eleve téves volt az elsőfokú bíróság részéről, hiszen tévedésben lévő személy felhasználása - ami a közvetett tettesi alakzatot jelen ügyben megalapozhatná - IV.rendű vádlottat érintően nem merült fel.

Ezért a másodfokú bíróság IV.rendű vádlottat a közbizalom elleni bűncselekményt érintően az 1978. évi IV. törvény 276.§-a szerinti bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségének vádja alól tekintette felmentettnek, ugyanis a vád tárgyát képező cselekmény - helyesen - ennek minősül.

Észlelte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének I.rendű és III.rendű vádlottakra vonatkozó része a Be.351.§ (2) bekezdés b) pontjának II. fordulata és a d) pontja értelmében megalapozatlan: a tényállást az elsőfokú bíróság hiányosan állapította meg, illetve megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság - a bizonyítékok súlyosan okszerűtlen mérlegelése folytán - indokolási kötelezettségének sem tett megfelelőképpen eleget, így a Be.373.§ (1) bekezdésének II. pontjában fel nem sorolt olyan, a büntetőjogi főkérdéseket lényegesen befolyásoló perrendi szabálysértést követett el, mely a másodfokú eljárásban nem volt orvosolható.

Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének I.rendű és III.rendű vádlottakra vonatkozó részét a Be.375.§ (1) bekezdése szerinti, nem orvosolható eljárási szabálysértés, illetve a Be.376.§ (1) bekezdésében írt, ki nem küszöbölhető, lényeges hatással járó megalapozatlanság okából hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasította.

Alapvető hibája volt az elsőfokú bíróság ítéletének, hogy a Be.2.§ (4) bekezdésében írt kötelezettségének, azaz annak, hogy a vádat köteles kimeríteni, nem tett eleget. Elkerülte ugyanis a figyelmét, hogy I.rendű vádlott vonatkozásában négy évre - 2004., 2005., 2006., 2007. évekre - vonatkozó vagyon elleni és ehhez kapcsolódó közbizalom elleni bűncselekmény képezte a vád tárgyát, ehhez képest a megállapított tényállás és a marasztalás mindösszesen három évet ölel fel.

2004. évre vonatkozóan az elsőfokú bíróság tényállást egyáltalán nem állapított meg, melyből következően sem felmentő, sem marasztaló döntést nem hozott ezen évre vonatkozóan. Ezt egyebekben jól tükrözi az ítélet rendelkező része is, amelyben 3 rendbeli bűncselekmény került rögzítésre I.rendű vádlott vonatkozásában.

Tekintettel tehát arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének ezen megalapozatlansága a másodfokú eljárásban nem volt kiküszöbölhető, ekként erre irányuló védelmi kérelem ellenére sem volt mellőzhető I.rendű vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése.

Észlelte továbbá a fellebbviteli bíróság azt is, hogy III.rendű vádlottat érintően az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás ellentmondásokat tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság ugyanis az ítélet 10. oldalának harmadik bekezdésében az alábbiakat rögzítette: „III.rendű vádlott 2004. évben a könyvelés szerint befolyt idegenforgalmi adónál 1.068.424 forinttal többet, 2007. évben 1.188.680 forinttal többet fizetett be az önkormányzat idegenforgalmi adószámlájára. III.r. vádlott ezt ismeretlenül maradt személy felhívására tette. Azt, hogy a többletbefizetésre vonatkozó felhívás a magasabb összegű jogtalan normatív állami hozzájárulás megszerzését célozta, hogy III.rendű vádlott ennek tudatában teljesítette a befizetést, vagy pusztán az ügyvezetőtől elvárható gondosság hiánya okozta a túlfizetést, kétségtelenül nem állapítható meg.”

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás tehát ellentétes megállapításokat tartalmaz, hiszen egyrésztől tudatosságról tesz említést, majd az utolsó mondatban a gondatlanság is felvetődik. Nyilvánvaló azonban, hogy ugyanazon vádlotti magatartás - nevezetesen a többletfizetés ténye - nem lehet szándékos és gondatlan is egyben.

Az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy III.rendű vádlott ismeretlenül maradt személy felhívására fizetett 2004. és 2007. évben többet az önkormányzat idegenforgalmi adószámlájára, a bizonyítékok súlyosan okszerűtlen, feltételezésen alapuló mérlegelésének következménye volt. Az életszerűséget is figyelembe véve a felhívásnak nyilvánvalóan olyan személytől kellett származnia, aki érdekelt volt abban, hogy az önkormányzat többletbevételhez jusson.

Az elsőfokú bíróság azonban - annak ellenére, hogy e körben terhelő bizonyítékok álltak rendelkezésre - egyáltalán nem foglalkozott azzal, hogy ki lehetett az ismeretlen személy, aki a felhívást tette.

2007. év vonatkozásában külön is foglalkozni kell azzal, hogy mi indokolta a többletbefizetés tényét akkor, amikor III.rendű vádlott előadása szerint is az idegenforgalmi évad mérsékelt bevétellel zárult.

A törvényszék mindezeket és a III.rendű vádlottra terhelő bizonyítékokat figyelmen kívül hagyta, melyből következően a logika szabályainak megfelelő mérlegelés hiányában III.rendű vádlottat az ellene emelt vádak alól felmentette.

A megismételt eljárás során szükséges a bizonyítási eljárás megismétlése. Ennek keretében azonban elegendőnek látszik I.rendű és III.rendű vádlott terheltek kihallgatásán túlmenően a Be.404.§ (4) és (6) bekezdése alapján a tanúk vallomásának, a szakértői véleménynek és az egyéb okirati bizonyítéknak a felolvasása, illetve ismertetése.

Ilyen okirati bizonyítéknak kell tekinteni mindenekelőtt az elsőfokú bíróság ítéletének jogerősen elítélt vádlottakra - azaz II.rendű vádlottra és IV.rendű vádlottra - vonatkozó részét.

A megismételt eljárásban tehát mindenekelőtt teljes, a 2004. évet is magában foglaló tényállást kell megállapítani, majd I.rendű és III.rendű vádlottak büntetőjogi felelősségét ezeknek a jogi és ténybeli érveknek a szem előtt tartásával, a bizonyítási eljárás ismételt lefolytatásával, majd ezt követően a bizonyítékoknak az ismételt értékelésével kell elbírálnia az elsőfokú bíróságnak.

Az általa megállapítottokról mind ténybeli, mind jogi szempontból kimerítő és a logika szabályainak megfelelő támadhatatlan indokolást kell adnia. 2004. évre vonatkozóan az elévüléssel kapcsolatban is állást kell foglalnia azért is, mert ennek megállapítására irányuló védelmi kérelem az eljárás során már több ízben megfogalmazásra került.

Ezt követően kerülhet a törvényszék abba a helyzetbe, hogy I.rendű és III.rendű vádlottak büntetőjogi felelősségének a kérdésében megalapozottan dönteni tudjon.

Amennyiben a megismételt eljárás során a vádlottak büntetőjogi felelősségének megállapítására kerül sor a büntető törvény időbeli hatályának vizsgálata - a hatályon kívül helyező végzésben is írtak szerint - nem lesz mellőzhető.

P é c s, 2014. október 21.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Bencze Beáta s.k. előadó bíró, Dr.Tóth Sándor s.k. bíró

A Zalaegerszegi Törvényszék 1.B.3/2013/15. számú ítéletének II.rendű és IV.rendű vádlottakra vonatkozó része a Pécsi Ítéltábla Bf.I.39/2014/8. számú ítéletében írt változtatással 2014. évi október hó 21. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke